

Kreachers versjon

Kjartan Lindøe

Skrekkelig gammel (32)

993 ord (i selve teksten, metadata (navn etc) ikke medregnet)

Rating: G

Generell fanfic

Til kategorien kort fanfiction

Notater fra pressekonferansen i forbindelse med lanseringen av Kreachers selvbiografi

«Velkommen, jeg tror jeg bare overlater ordet til hovedpersonen» Forleggeren innså heldigvis hvem folk hadde kommet for å høre».

«Mye har blitt sagt om meg og mitt liv, det meste bare sprøyt selvsagt. Derfor er det nå på tide å rette opp et par vanlige misforståelser. Dette er grunnen til at jeg ville gi ut denne boka. Nå har det gått såpass mange år siden hendelsene skjedde, og det burde være mulig å komme gjennom med min versjon, selv om den bryter med den offisielle versjonen slik den blir undervist på skoler. Jeg kommer i dag til å snakke kort om de mest kjente episodene, før jeg åpner for spørsmål fra pressekorpsset» Stemmen til den gamle Kreachers var stødig og han virket forbausende selvsikker i søkelyset.

«La meg først fortelle litt om den nå så berømte Horcrukhulen. Det har versert mange historier om hvordan jeg ble tvunget av den mørke mester til å drikke væsken slik at han som ikke skulle navngis kunne plassere smykket sitt der. Dette er slett ikke riktig. Jeg ble overhodet ikke tvunget til noe som helst, jeg bad, nærmest tryglet, om å få drikke. Mange har forsøkt å fremstille meg som et offer for han som ikke skulle navngis, men jeg gjorde bare min plikt som husalv og jeg er stolt over det jeg gjorde. Det var et av mine største øyeblikk, og jeg ville gjort det igjen.» Kreachers stod med rett rygg og fortalte tilsynelatende uten manuskript foran et taust pressekorps som allerede hadde begynt å skrive overskriftene i hodene sine.

«Og da Sirius Black tok meg med tilbake til hula noen år senere var et av mine mørkere øyeblikk» Pressens taushet ble for et kort øyeblikk absolutt før en summing fylte rommet. Summingen ble stadig strekere ettersom Kreachers fortsatte. «Han nektet meg å drikke, han fratok meg jobben min. Sirius hindret meg i å gjøre det jeg gjør best, nemlig hjelpe og tjene min mester. Han reduserte meg fra å være en nyttig tjener til en simpel håndlanger. Aldri før eller siden har jeg blitt ydmyket på samme måte. Dessuten var smaken av væsken slett ikke vond, og jeg ble også skuffet på et personlig plan over at Sirius nektet meg å nyte denne sjeldne drikk. Enda verre var det at Sirius selv ikke så ut til å nyte smaksopplevelsen. Han ydmyket meg og samtidig la han beslag på en smaksopplevelse som han selv ikke en gang satte pris på.» Pressen summet ikke lenger, lydnivået var betydelig høyere enn under noen Quiddich kamp.

Etter at lydnivået igjen sank til overkommelige nivå gjenopptok Kreachers sin tale. «Og mye vrøvl har blitt skrevet om at jeg visstnok skulle ha mislikt Hr. Potter i den tidlige perioden av hans mestertid. Selv har jeg for lengst innfunnet meg med at Hr. Potter og hans venner følte behov for å dramatisere ting for å fremstå noe mer fordelaktig i den endelige narrativen som gradvis ble til offisiell historie. Men legg gjerne merke til at ingen noensinne har påstått at jeg brøt noen ordre eller befalinger fra mine mestre. Et hvert forhold vil ha litt innkjøringsproblemer og en tilvenningsfase. Det er min påstand i denne boken at Hr. Potter og hans venner overdrev disse helt vanlige og naturlige kommunikasjonsproblemene og fremstilte meg i et betydelig mer negativt lys enn nødvendig, for ikke å snakke om berettiget. Jeg har måtte finne meg i å bli fremstilt som en simpel tyv, en bitter og smålig kar som gjorde mitt ytterste for å sabotere min mester og hans venner.»

Presseveteranene utvekslet blikk seg imellom, de visste alle at dette ville dominere nyhetsbildet en stund fremover. De begynte å finne sine egne vinklinger på hvordan de skulle dekke denne boklanseringen. «Og selv om Hr. Potter og hans venner har forsøkt å rette på den feilaktige fremstillingen av meg selv, kan jeg ikke lenger godta fremstillingen av at jeg ledet husalvene på Hogwarts i det store slaget mot han som ikke skulle navngis. Det er nemlig ikke slik at en ny feil kan rette opp en annen. Jeg ledet ikke noen i noe slag, den eneste grunnen til at jeg deltok i slaget overhodet var at min mester behøvde min hjelp. Det var alt. Det faktum at dette medførte at jeg måtte bidra til en tidligere mesters fall voldet meg en ikke ubetydelig smerte. Men det er nå en ting, en enda større feil var måten de behandlet Winky. Det var han som ledet an, det var Winky som tok ansvar. Jeg har aldri helt skjønt hva som gjorde at Hr. Potter og vennene hans ikke ville gi Winky hans fortjente plass i den offisielle versjonen de gjentok til den ble allment akseptert av publikum.»

«Hvorfor ventet du med å fortelle din versjon av historien til nå, Kreacher? Hvorfor ikke fortelle dette når Harry Potter fremdeles var i live? Er det ikke litt smålig av deg å rakke ned på de dodes ettermæle?» Spørsmålene flommet fra hele pressekorpsset, og Kreacher forsøkte å besvare dem en etter en.

«Så lenge en mester er i live, vil hans husalver være tro og lojale. Først etter mesterens død og en passende sørgeperiode er over kan husalvene fortelle sin versjon. Hvorvidt det er smålig eller ei får andre bedømme, men da må de i samme slengen ta høyde for at Hr. Potter i sin forakt for meg, hans trofaste og lojale husalv, satte meg på gaten etter hans død. Det stod, som en del av dere allerede vet, tydelig i testamentet hans at jeg ikke lenger skulle få lov til å tjene familien Potter. Og ingen andre familier ville ta imot mine tjenester, de insiterte alle på å gi meg lønn og honorar og fridager! Som om noen husalv noensinne har hatt behov for slikt!»

«-Og der tror jeg vi avslutter denne pressekonferansen, takk til alle fremmøtte» Sa forleggeren før hun geleidet Kreacher av scenen og ut døren.